

Ристо Давчевски

БЕСЕДА НА ФАУНИТЕ

Том 3

ЛАГАТА НЕ УМИРА

ЛУДА БАСНА

СТО И ЕДЕН ПРИЈАТЕЛ

(Басни за млади и за возрасни)

МАКЕДОНИЈА
литература

Скопје, 2020
МАКЕДОНИЈА

МРСНА ОПАШКА

Овни биле поканети на гости кај волците.

Минувајќи преку планината, наишле на Лисица и Лисец. Откако се запознале, овните ги потсетиле:

– Волците слават голема слава. Ако ви е мило, дојдете со нас.

Лисецот и Лисицата, со своите убави зборови им оставиле многу силен впечаток. Тие им рекле на овните:

– Бидејќи сте лица со високо образование и примерно воспитани, не би сакале да си ставиме грев на душа. Кога ќе заврши веселбата, ние ќе дојдеме да го собереме остатокот од вечерата.

– Значи, сепак, ќе се видиме, – заклучиле овните.

А Лисецот придодал:

– И ако не се видиме комплетно, коските ни се сигурни!

– Имате право, пријатели. Дедо ни Бравко покојниот велеше: „Најмрсното е во опашката“. А вам кој ви го кажал тоа?

– Ни го кажа опашката на вашиот дедо од ланската слава на волците, пријатели овни, – се потсетила Лисицата.

– Е, дедо ни имаше паметна глава. Штета што умрел.

– За главата не знаеме многу, бидејќи не бевме на вечерата, ама мрсната опашка ни остави силен впечаток по вечерата!

ПУКАЊЕ ВО СПАСИТЕЛОТ

Еден пустиник заскитал во Сахара, откако среќата му помогнала да дојде до некоја оаза. Откако душата ја спасил од жед, таа веднаш му посакала и храна.

Но во пустина и до јадење тешко се доаѓа. Затоа, кога му се приближил првиот мршојадец, а кој друг ако не тој, не размислувал, неколкупати испукал со пушката. Орелот се урнисал близу карпата под која си ја криел главата од сонцето. Истовремено и човекот почувствувал смртоносен убод, та не можел да дојде до птицата.

– Што ли ми стори? – проофкал човекот со тежина. – Зар сторив грев што те убив, па господ ме казни?

– Не, човеку, ти само ми го повреди крилото. Твојот куршум не ме уби мене, туку тебе.

– Мене? – скиснал пустиникот. – Како тоа – мене? Како да ти поверувам во таква плитка глупост!

– Не мораш да ми поверуваш, човеку. Само, погледни зад себе и ќе си ја видиш смртта од која побрзав да те спасам, а ти не ми остави време.

Од животот до смртта човекот имал само толку време колку да ја сврти главата, колку да ја види зад себе змијата отровница, која му рекла:

– Ти благодарам што ме спаси од орелот змијоубиец.

И се напикала под каменот да не ја досегне клунот на птицата која потскокнувала натаму.

ЧАВКИТЕ И ЈАЈЦЕТО

Две чавки, летајќи над крајбрежни трски, наишле на едно јајце оставено во нечие гнездо. Пипкајќи го со канците, почнале да го прашуваат:

– Ти јајце, чие си?

– На тој што ме снесе, – одговорило јајцето.

– А на кои птици им припаѓаш – на белите или на црните?

– Уште не знам, – одговорило јајцето – а вам што вие гајле на која боја ѝ припаѓам?

– Бидејќи од бојата зависи дали ќе се родиш, пиле мое!

Дали ќе се родиш и каков свет ќе водиш или не ќе видиш „бел и црн“.

– Овде внатре е сè бело. Можеби сум бело и јас.

– По грешка си снесено, јајценце. Требаше да бидеш црно.

Иднината им припаѓа на црните!

– Добро, црно сум.

– А зошто пред малку не го призна тоа?

– Затоа што не ја знаев бојата на тие што ми ја решаваат судбината!

МАГАРЕТО МЕНУВА РАБОТА

Му се лути Магарето на својот шеф:
– Пет години, шефе, ме јаваш без грев!

Бидејќи вие и вашата рода
ме јавате и ви носам вода,
а јас тоа непара го ценам,
сакам веднаш работа да сменам.

– Па, кажи, за која работа се реши?
– го прашува шефот и го теши.
Магарето поразмисли, па рече:
Сакам веднаш, или до вечер,
во решението да ми се стави
да работам со големи глави.

– Магаренце, уважени се твојте права.
од утре директорот ќе те јава!